

Psí záchranářky

Báječný pes

Daphne
Mapleová

Psí záchranářky

Báječný pes

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Daphne Mapleová
Psí záchranářky – Báječný pes – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Psí záchranářky

Psí záchranářky

Báječný pes

Daphne
Mapleová

Nažhabila jsem počítač a našla si zmíněné stránky. Domovská stránka byla nová, vyvedená tučným písmem a ozdobená roztomilými kresbičkami psů. Neviděla jsem na tom nic špatného, ale jen do chvíle, než jsem začala číst.

Jak víte, že se můžete spolehnout na lidi, kterým svěříte svého psa? Určitě si tuhle otázku kladete vždycky, když ho zavedete do nového prostředí a důvěřujete těm, kdo se o něj starají. A pokud svého psa svěříte do rukou mladým a nezkušeným pečovatelům, máte pádný důvod k obavám. Proto Psí ráj nabízí něco, co je v Roxbury Parku naprostou novinkou: kvalifikované profesionály, kteří se o vašeho mazlíčka zodpovědně postarají. Zaručujeme, že váš pes bude v bezpečí a bude šťastný. A navíc – díky naší webkameře se na něj můžete kdykoli podívat v akci a přesvědčit se, že se mu dostává té nejlepší péče! Psí klub v Psím ráji vám v tomto směru zaručí naprosto klidnou mysl právě díky kvalifikovaným profesionálům! A o to nám jde především!

Přečetla jsem si to dvakrát a žaludek se mi rozbouřil. Tohle už byl jasný útok na náš psí klub!

Věnováno Erice

1. kapitola

„Tak ahoj zítra, Taylor,“ zavolala na mě kamarádka Rachel, když jsme se po vyučování všichni vyhnuli na chodbu. Zamávala jsem jí, prodrala se okolní vřavou ke své šatní skříňce a otevřela ji.

Svým způsobem jsem si ještě pořád na novou školu v Roxbury Parku zvykala. Ostatně jako každý z naší třídy, protože jsme všichni letos začali sedmý ročník a byli na této střední škole nejmladší. Ale pro mě to byl navíc první rok v novém městě a já jsem se sama nestačila divit, jak rychle se Roxbury Park stal mým

domovem. Ještě do prázdnin jsme bydleli v Severní Karolíně v Greensboro, a když nám táta oznámil, že se odtamtud budeme stěhovat do státu Illinois, protože mu jeho bývalá spolužačka z právnické fakulty nabídla práci ve své firmě, brečela jsem kvůli tomu jak želva celé dny. Měla jsem zkrátka pocit, že se mi zhroutil svět. Ale neuplynuly ani dva měsíce a já zjistila, že život v novém městě je stejně fajn jako v tom starém, možná ještě lepší. Ukázalo se, že Roxbury Park je pěkné a příjemné místo. Hned jsem se skamarádila se dvěma báječnými holkami a díky nim jsem se stala i hrdou spoluzakladatelkou psího klubu ve zdejším psím útulku. Co víc bych si mohla přát?

„Bezva tričko,“ ozvalo se za mnou posměšně. Ani jsem se nemusela otáčet a hned jsem věděla, že ta poznámka přiletěla od Brianny Chenové. To tričko bylo úplně normální – růžové.

Ano, tohle byla jediná věc, která mi tu kazila můj nový život: Brianna a její věčné otravování. Začalo to před pár týdny: jednou šlo o štiplavou rádoby vtipnou poznámku, jindy mě před ostatními shodila nějak jinak. Já si pořád myslela, že ji to

přejde a najde si jinou oběť. Jenže všechno se naopak zhoršovalo.

Nadechla jsem se a otočila se k ní. Brianna byla Asiatka s dlouhými vlasy a snědou pletí a vždycky chodila oblečená podle poslední módy. Dnes si na sebe vzala tříčtvrteční džíny, lesklé černé tričko a sandály z tenkých stříbrných pásků, ve kterých by se mi po deseti minutách udělaly puchýře.

„Hele, ty nová, tam u vás holky ještě pořád nosí růžová trička?“ zeptala se, jako by o nic nešlo. A dala si záležet, aby vyslovila výraz „ty nová“ jako název nějaké hnusné kožní nemoci.

„No jo,“ odpověděla jsem. Nikdy jsem nevěděla, jak na její útoky reagovat. Jak chcete hájit růžovou, když vůbec nechápete, co je na té barvě špatného?

Brianna zvedla obočí a nakrčila nos, čímž asi chtěla dát najevo, že už jen z pouhé blízkosti mého růžového trička asi dostane vyrážku. „Možná bys ho už měla odložit, když bydlíš tady,“ dodala a zastrčila si pramen hladkých vlasů za ucho. „Darovat ho třeba nějakému prckovi z první třídy.“

Opět jsem nevěděla, co na to říct, ale bylo to

jedno, protože Brianna se otočila na podpatku a odcházela se spokojeným úsměvem.

Podívala jsem se na své tričko, mělo takovou tu jasnou žvýkačkovou barvu, a snažila jsem si namluvit, že ho budu nosit i nadále, že nedovolím, aby mi ho Brianna zošklivila. Ale v hloubi duše jsem věděla, že se tak právě stalo a že si ho už víc-krát do školy nevezmu. Což bylo hloupé, protože jsem ho fakt měla ráda – dala mi ho moje sestra Jasmína s tím, že moc pěkně ladí s mou pletí a černými vlasy. Ale mám spoustu dalších triček a stejně se už blíží podzim a chladné počasí.

„Můžeme jít?“

Tentokrát jsem se usmála, neboť hlas za mými zády už patřil někomu jinému. „Jasně,“ odpověděla jsem, zavřela skříňku a hodila si batoh přes rameno. Uviděla jsem veselý obličej Saši, své nejlepší kamarádky. Stála za mnou, z hnědého ohonu se jí uvolnilo několik neposlušných pramenů a netrpělivě si pohrávala s řemínkem svého batohu.

„Stavíme se pro Kim,“ dodala. „Šla za panem učitelem Martinem kvůli tomu zítřejšímu testu, tak jsem jí řekla, že se s ní sejdem u její skříňky.“

„Něco se děje?“ zeptala jsem se, když jsme vykročily tím směrem. Kim byla třetí z našeho trojlístku nejlepších kamarádek a někdy zápolila s učením. Patřila k nejbystřejším lidem, které jsem znala. Pokud šlo o psy, byla naprostý génius, ale škola a učení jí vždycky zabraly hodně času a z písemek mívala strach. Její rodiče a starší bratr Matt se jí snažili pomáhat, ale tím jí to spíš ještě všechno komplikovali.

„Myslím, že se ho chtěla ještě přeptat, co se má naučit,“ mínila Saša. Našlapovala zlehka a půvabně; dalo by se říct, že chodí jako tanečnice.

„Dobrý nápad,“ přitakala jsem. Zabočily jsme za roh a už jsme u skříňky uviděly Kim, jak si ukládá do batohu hromádku učebnic.

„To je budeš všechny potřebovat?“ zeptala se Saša žertem.

Kim se usmála, ale její zelené oči zůstaly vážné. „Včera jsem si ve škole zapomněla biologii, tak si dnes raději vezmu všechno,“ vysvětlila, zapnula batoh a div se nezlomila, když ho zvedla. „No dobře, možná bych tu mohla něco nechat,“ usoudila, zase batoh rozepnula a do skříňky vrátila dvě knížky. „Máme zpoždění?“

Protože vyučování skončilo, mohla jsem už bez obav vyndat mobil. Podívala jsem se, kolik je hodin. „Je to v pohodě,“ uklidnila jsem ji. „Máme být v útulku až za dvacet minut.“

„To nám bohatě stačí i k vyzvednutí psů,“ dodala Saša a pak jsme vyšly ze školy do slunečného dne. Vzduch byl svěží a voněl padajícím listím a čerstvě posekanou trávou.

„Tak já zajdu pro Humphreyho a Polárku, jo?“ řekla Kim.

Saša, která měla na starost denní rozvrh našeho psího klubu, seznam našich stálých zákazníků a také vyřizovala telefonáty od nových zájemců, souhlasně přikývla. „Ano. Taylor vyzvedne Guse a já přivedu Coco a Tlamku.“ Když vyslovila to poslední jméno, úplně zářila štěstím. A kdo by se na ni mohl zlobit? Tlamka byl původně jedním z pejsků v útulku, kde jsme se Sašou a Kim pracovaly na roční dobrovolné brigádě, protože každý z nás sedmáků dostal ve škole za úkol najít si v našem městě nějakou užitečnou práci a někde pomáhat. My tři jsme si vybraly psí útulek. Měly jsme moc rády všechny tamější pejsky, ale Saša si obzvlášť oblíbila Tlamku,

chundelatého bílého kavašona, který byl skoro slepý – i když byste to na něm možná nepoznali, protože uměl parádně hrát frisbee a vyčenichat každý psí pamlsek na kilometr daleko! Byly jsme nadšením úplně bez sebe, když se Sašina maminka, která úzkostlivě dbala na pořádek a čistotu, nakonec nechala uprosit a splnila Saše její velký sen o vlastním pejskovi. Vzaly si Tlamku z útulku, ale pejsek tam samozřejmě i nadále chodil do odpoledního klubu, aby se mohl vydovádět se svými kamarády.

„Tak se sejdeme za pět minut,“ připomněla Kim. To už jsme byly na rohu Tržní ulice, kde jsme se vždycky rozdělily a šly vyzvednout své svěřence. Kim zamířila dál po Tržní, Saša odbočila k domovu a já na opačnou stranu pro Guse.

S tím báječným nápadem založit v útulku odpolední psí klub přišla Kim. A zakrátko nás napadlo nabídnout majitelům pejsků, kteří pracují až do večera, že jejich miláčky samy vyzvedneme přímo u nich doma a do klubu je odvedeme. Psí útulek bojoval s finančními problémy a někteří lidé, jako například Kimini sousedé, manželé Croninovi, zase řešili jinou potíž: bývali až do večera v práci a ne-

dařilo se jim najít někoho, kdo by jejich roztomilého baseta Humphreyho odpoledne pořádně vyvenčil. A Kimin nápad založit odpolední školku pro psy vyřešil obojí. Majitelé psů mohli své čtyřnohé miláčky do klubu buď sami přivést, nebo jsme pejsky za malý poplatek vyzvedávaly z domu samy. V obou případech pak psi strávili dvě hodiny radováněk a pohybu v útulku. Pohráli si, útulek získal potřebné peníze a my tři jsme si mohly dvakrát týdně užívat krásných chvil s pejsky. Takže všichni jsme na tom jen získali!

Otočila jsem klíčem v zámku, vešla do předsíně a hned jsem uslyšela Gusovy přibíhající tlapky i jeho radostné supění.

„Ahoj, mazlíku,“ přivítala jsem se s ním a pohladila ho po hebké hlavě. Gus byl čokoládově hnědý labrador a vypadal jako pes, který se neustále usmívá. Připnula jsem mu k obojku vodítko a vyrazili jsme.

Šli jsme ulicí a mírný vítr si pohrával s mými tenkými copánky. Nechala jsem si je zaplést minulý víkend a každý z nich byl na konci ozdobený stříbrným nebo zlatým korálkem. Naštěstí jsem nezvolila

růžovou, nechávám si totiž dělat tenhle účes jednou za pár měsíců a vydrží mi dlouho.

Gus mi rozverně poskakoval po boku a očividně se radoval, že je venku. S vyzvednutými pejsky jsme se pak vždycky scházely v parku pro psy, kde jsme jim dopřály chvilku na to, aby se mohli proběhnout a pohrát si, než přijdou do útulku. Byli tam pak klidnější. Hlavně když jsme tam mívaly ještě Sierru, velkého křížence německého ovčáka, která oplývala nadbytkem nezkrotné energie. I když jsme vyzkoušely všechno možné, abychom ji zklidnily, aby si mohla hrát s ostatními psy, nakonec jsme bohužel zjistily, že se prostě do našeho klubu nehodí. Její majitelé to pochopili a celá záležitost nám hodně pomohla v tom, abychom se poučily, jaké psy dokážeme zvládnout.

V klubu došlo ještě k dalšímu problému, když jsme přijaly zhýčkanou pudlici jménem Clarabella, jejíž panička nechtěla, aby si pes seabeměně ušpinil skvěle ostříhanou a upravenou srst. K čemuž samozřejmě došlo, když si psi hráli po deštivém dni na dvoře. Majitelka Clarabelly z toho pochopitelně radost neměla... V té době jsme začaly i s naším

blogem. Napsaly jsme tam, co naši psi v klubu dělají, aby případní zájemci přesně věděli, kam své miláčky přihlašují. Texty psala Kim a já je doplňovala fotografiemi. Fotografování je mým velkým koníčkem, Saša zase miluje tanec a Kim je rozená zaříkávačka psů.

Prošli jsme Hlavní třídou, minuli restauraci, která patří Kiminým rodičům, cukrárnu a obchůdek uměleckých řemesel a Gus zrychloval tempo. Blížili jsme se k útulku a on to věděl. Psi už teď byli na program v klubu zvyklí, takže jsme se nemusely zastavovat v parku a šly jsme s nimi rovnou do útulku a park jsme využívaly jen tehdy, když jsme přiváděly nějakého nováčka.

Za chvílku jsem už tedy s Gusem vešla dovnitř, vdechla vůni čisté psí srsti a leštěnky na dřevěnou podlahu. Gus skákal radostí, když jsem mu odepнула vodítko a pustila ho mezi jeho kamarády. Kim s Humphreym a Polárkou už byli na místě, a taky Tim, středoškolák, který tu dobrovolně pracoval, mi mávl na pozdrav.

„Ahoj, Taylor, jak se vede?“ zeptala se mě Caley, druhá středoškolačka, která v útulku pomáhala,

a odhrnula si kadeř zrzavých vlasů z obličeje. Vášnivě ráda hrála divadlo a někdy si své role cvičila na psech. Ti měli podle všeho nejraději Shakespeara.

„Dobře, díky,“ odpověděla jsem a zamířila jsem odložit si školní věci do Aliciny kanceláře, abych si mohla začít hrát se psy.

Alice vedla útulek a byla klidnou a příjemnou šéfovou. Když jsem vešla do kanceláře, všimla jsem si, že tam probíhá nějaká schůzka, ale Alice se na mě usmála a představila mi mladý pár, který seděl na pohovce před psacím stolem: „Taylor, toto jsou manželé Wongovi a měli by zájem vzít si nějakého psa z útulku.“

„Výborně!“ zaradovala jsem se. „Ale budete mít těžký výběr, protože všichni jsou báječní.“

Paní Wongová se usmála, až se jí kolem koutků očí vytvořily vějířky vrásek. „Už se nemůžeme dočkat, až si je prohlédneme.“

Alice vstala a já viděla, že má na sobě tričko s logem „Všechno, co potřebuješ, je láska... a pes“. „Taylor vás vezme ven a ukáže vám je,“ navrhl. To už přikráčel Oskar, chundelatý šedý kocour, a vyskočil na Alicin stůl. Láskyplně ho pohladila po hlavě.

„Jestli chcete kocoura, který si o sobě myslí, že je pes, tak Oskar je ten pravý,“ poznamenala jsem a Wongovi se rozesmáli. Vedla jsem je hlavní prostornou místností, kde byla podlaha v tuto chvíli poházená psími hračkami. Podél jedné stěny stála řada pohodlných kotců, kde psi v noci spali nebo se tam uchýlili, když chtěli být chvílku sami. Na protější straně byly dveře do koupelny a komory s krmivem, také regály, na něž se ukládaly hračky a načaté sáčky se psím žrádlem. Vzadu byl oplocený dvůr, kde jsme si vždycky se psy hráli.

„Nejdřív se seznámte s Boxerem a Lily,“ vyzvala jsem Wongovy a dovedla je k Timovi, který si s dvojicí psů hrál s míčkem.

Lily, béžový voříšek, zrovna držela červený gumový míček, a Boxer, což byl opravdu boxer, za ní běžel. Lily radostně položila oslintaný míček Timovi k nohám a ten jej podal panu Wongovi. „Chcete si to zkusit?“ zeptal se.

Pan Wong měl na sobě elegantní oblek, ale nezaváhal ani na chvílku a energicky hodil oběma psům míček. Lily s Boxerem za ním ihned vyrazili.

Kim házela tenisák Hattie a Polárce, tak jsme s Wongovými přešli k nim. „Tohle je Hattie,“ představila jsem ji a položila štěněti ruku na záda. Byl to ovčácký pes, zprvu plachý, ale v poslední době se vyloupila ze své ulity, především díky Kim a jejím téměř čarovným schopnostem zvládnout každého psa. „A to je Polárka,“ ukázala jsem na černobílé štěně. „Je to pes z útulku a zároveň duše psího klubu, nyní už ale má nové majitele.“

„A s touhle holkou je to těžké,“ upozornila Kim, když se ke hře připojila ještě Gracie, voříšek krémové barvy. Do útulku přišla teprve před několika týdny a zatím si tu zvykala. Proto se před Wongovými chovala plaše, ale Hattie se přiblížila, opatrně ořichala nataženou ruku paní Wongové a olízla ji. Paní Wongová se při pohledu na ni úplně rozplývala. Takhle na vás působí roztomilí psi!

V té chvíli se otevřely dveře a dovnitř se vřítili Tlamka a Coco, velká černohnědá fena, za nimi vcházela růžolící Saša.

„Další psi z klubu,“ vysvětlila jsem Wongovým, ale ti byli tak zabraní do mazlení se s Hattie, že ani neslyšeli.